

**Przemówienie I sekretarza Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii
Robotniczej Edwarda Gierka w czasie VIII Plenum KC PZPR
w Warszawie 6–7 II 1971 r.**

Trzeba tu z całą powagą i odpowiedzialnością stwierdzić, że władza ludowa nie może wyrzec się stosowania wszelkich niezbędnych środków w obronie ładu i porządku społecznego, w obronie życia obywateli, i mienia społecznego, w walce z elementami aspołecznymi i anarchistycznymi, z elementami wrogimi. Jednakże w grudniowym kryzysie nie te czynniki stanowiły główny nurt. Próby rozwiązania konfliktu z klasą robotniczą za pomocą siły — głęboko sprzeczne z zasadami socjalizmu — mogły doprowadzić jedynie do przelewu krwi, wykopać przepaść między władzą ludową i narodem oraz otworzyć pole do działania sił rzeczywiście reakcyjnych i antysocjalistycznych. Niestety, takie właśnie były decyzje kierownictwa, podjęte wbrew odczuciom większości aktywu partyjnego, bez konsultacji z całym Biurem Politycznym, a nawet bez poinformowania Komitetu Centralnego, który obradował w dniu 14 grudnia, o sytuacji na Wybrzeżu. Dramat sytuacji polegał na tym, że nie rozumiano charakteru wydarzeń, a zwłaszcza ich przyczyn. [...] Zaproponujemy Komitetowi Centralnemu, by na jednym z plenarnych posiedzeń omówić zadania do roku 1975. Będziemy jednocześnie pracować nad programem rozwoju gospodarki do roku 1980.

cyt. za: *Wiek XX*, s. 407